

[Aksel Larsen.]

nødt til på anden måde at skaffe sig kompensation for de skete prisstigninger, og jeg tror nok, at det ikke bliver så behageligt, i hvert fald ikke for dem, der er så bekymrede for lønniveauet og så bekymrede for arbejdsroen her i landet. Jeg mener ikke, man skal afskaffe det lønregulerende pristal; jeg mener tværtimod, man burde gøre det mere ærligt, end det er, og så gøre noget alvorligt for at stoppe prisstigningerne og bremse den inflatoriske udvikling. Hvis man gør dette, undgår man nemlig de prisstigninger, som bevirker pristalsstigningerne, og så sker der ikke noget ved, at man fortsat lader pristalsreguleringen eksistere; den får jo ikke nogen praktisk betydning, hvis der ikke bliver nogen prisstigninger.

Det ærede medlem hr. Poul Møller har her fra talerstolen appelleret til den højtærede statsminister og bedt ham om at gentage sin Randerstale, men gentage den tydeligere og kraftigere og sørge for, at den socialdemokratiske presse slår den op, formentlig helst på forsiden, ledsaget af en ledende artikel, der forklarer arbejderne, at nu må de ikke forlange lønforhøjelser i den kommende overenskomstsituation. Jeg tror ikke, at den højtærede statsminister skal gentage sin Randerstale, og jeg tror slet ikke, han skal gentage den i forstærket skikkelse. Jeg er tilbøjelig til at tro, at den tid er forbi, da en socialdemokratisk statsminister har indflydelse og autoritet nok til at få arbejderne i almindelighed og fagforbundene i særdeleshed til at holde igen med deres lønkrav, når udviklingen går, som den går. Det er ikke arbejderne, der har sørget for, at priserne er steget, og at alle omkostningerne er blevet større. Det er kapitalistiske kræfter, som arbejderne ikke har herredømme over. Det er regeringen og folketingsflertallet, der er skyld i dette. Hvis man fra regeringens og folketingets side vil gøre noget for, at kronen kan bevare sin købekraft og lønningerne beholde deres værdi, så vil jeg tro man kan tale til fagforbundene og til arbejderne om at holde igen med lønkrav, for det vil naturligvis have langt større værdi for arbejderne at vide, at de kan købe noget for deres lønninger, end det vil have for dem at få en lønforhøjelse, som derefter vil blive opslugt af nye skatter og prisstigninger. Det er i den

retning, man trænger til initiativ fra regeringen med støtte af folketinget eller af folketingets flertal.

Dertil må også bemærkes, at selv om den højtærede statsminister og undertiden mærkeligt nok også nationalbankdirektøren har talt i yderste almindelighed om, at der måske også er andre, der burde holde igen, så er vi jo ikke forvænt med, at disse andre holder igen. Nu kender man vor mening om den statsstøtte, der er ydet til landbruget; man ved, at vi mener, den er ydet på en helt forkert måde, idet den nemlig ikke animerer til den nødvendige omlægning og forbedring af dansk landbrug, dets driftsformer og dets produktion. Men når dette er sagt, må det også siges, at det er da ganske klart, at lønarbejderne, som ser på, at staten gennem indirekte skatter fordyrer priserne og derved gør lønningerne mindre værd, og samtidig ser på, at regeringen og folketingets flertal bevilger kolossale summer enten ved prisforhøjelser eller i direkte kontante tilskud til landbrugerne, har svært ved under disse forhold at indse berettigelsen af at kræve, at arbejderne skal vise mådehold. Så er der jo også det ved det, at der samtidig er andre, som absolut ikke viser mådehold.

Der har været talt en del om investeringer, om nødvendigheden af investeringer og sådan noget. Jeg kunne ønske, at regeringen og folketinget ville interessere sig noget mere for investeringerne og for investeringernes retning, sådan at man ikke lod kapitalisterne ensidigt afgøre, hvilken retning de private investeringer skulle tage, altså således at der blev et samfundsmæssigt sigte også med det, man kalder de private investeringer.

Jeg kunne samtidig ønske, at man tog sig alvorligt af de metoder til at skaffe sig større indkomster, som giver sig udtryk i uddelingen af friaktier i, jeg ved snart ikke hvor mange aktieselskaber. Nu ved jeg meget vel, at friaktier betyder jo ikke, at man investerer noget som helst i industrien eller i andre virksomheder. De udstedes ved, at man i aktier omsætter en del af den kapital, en del af den værdi, de pågældende selskaber i forvejen råder over og har opsparet i løbet af en forholdsvis kort årrække. Men når man uddeler friaktier til de gamle aktionærer, gør man det jo med den begrundelse,